

[Bertel Dahlgaard.]

nødvendigheden af en langt kraftigere strækning af det militære program, som de tre partier har lagt. Opretholdelsen af et militært årsbudget på 1 milliard kr. indeholder forklaringen på adskillige af de økonomiske og sociale vanskeligheder, Danmark må kæmpe med. Dette for Danmark vældige militærbudget betyder, at mægtige beløb suges bort fra det produktive erhvervsliv. Det er en faktor, der øger kreditstramningen og dermed virker til opretholdelsen af en højere rente, og som medvirker til at mindske den investering, der kan ske i boligbyggeriet. Når socialdemokratiet foreslår at opføre yderligere 12 000 billige boliger ved store statstilskud, kan partiet kun gøre det i bevidstheden om, at de fornødne midler tilvejebringes ved underskud på statens budget, fordi pengene i forvejen er brugt. Det byggeri, der er fornødent til at fjerne bolignoden, kan kun tilvejebringes, når den fornødne kapital og arbejdskraft er tilstede. Allerede nu ved indgangen til foråret er der praktisk talt ingen ledige murere. Hvad kan det nytte, at man foregøgler befolkningen et billigere boligbyggeri og et samlet boligbyggeri på 30 000 lejligheder om året, når mangel på arbejdskraft og kapital sætter langt snævrere grænser og oven i købet medvirker til at holde byggeomkostningerne oppe?

Når socialdemokratiet nu forud for valget vifter med yderligere skattelettelser og ønskelige sociale reformer, kan det kun gøre det i bevidstheden om, at pengene må tilvejebringes ved underskud på statens budget. Jeg har set et lille flyveskrift, som socialdemokratiet har spredt ud over landet, der veltalende skildrer det ønskelige i gennemførelsen af en folkepensioneringsordning. Det er udmærket, og det radikale venstre er ganske enig heri, som det fremgår af, at vi i 1945 rejste denne sag herhjemme, længe før den havde socialdemokratiets interesse. Jeg minder om, at samme år, 1945, erklærede socialdemokratiet i sit skrift „Fremtidens Danmark“, at socialdemokratiet ikke mener, der bør gennemføres en folkepensionering omfattende alle. Socialdemokratiet glemmer imidlertid i det lille skrift, man nu har udsendt, at fortælle befolkningen, at forudsætningen for, at socialdemokratiet sammen med det radikale venstre kan gennemføre denne store reform, er, at socialdemokratiet fører en anden

militærpolitik, så pengene ikke i forvejen er brugt. Det er udmærket, at man opruller tiltalende fremtidssyner i flyveskrifter, men man kan ikke mætte de gamle med papir. Skal vi virkelig gennemføre store sociale reformer, da må socialdemokratiet være med til at skabe de økonomiske forudsætninger for, at de fornødne midler kan være tilstede til at betale reformerne. Man må aldrig glemme, at grundlaget for alle de sociale fremskridt er, at landets ressourcer i størst muligt omfang anvendes til produktivt arbejde, så de værdier frembringes, der kan bære fremskridtene.

Vender jeg mig nu til regeringen og regeringspartierne, da er de på en måde i ganske samme situation som socialdemokratiet, selvom den fremtræder på en anden måde. Regeringspartierne tørster ikke efter at gennemføre sociale reformer, men regeringen har ligesom socialdemokraterne ikke kunnet skabe de fornødne forudsætninger for at føre den politik, den ønsker. Det var forud for valget i 1950 regeringspartiernes budskab til befolkningen, at skatterne var så tyngende, at de modvirkede den økonomiske foretagsomhed og virkede ødelæggende på det personlige initiativ. Det var endvidere regeringspartiernes budskab til befolkningen, at restriktionernes afskaffelse ville fremkalde en øget produktion. Hvilket budskab må regeringen da nu gå ud til befolkningen med på disse to områder? Den må, hvis den vil sige sandheden, bekende, at de skatter, som man i 1950 mente virkede ødelæggende på det økonomiske liv, i de forløbne 2 år er forøget med 700—800 mill. kr., den største skattestigning i Danmarks historie indenfor så kort et tidsrum, at statens udgifter er steget med 1 100—1 200 mill. kr., så at det overskud på 4 mill. kr., der ved regeringens tiltræden var på finansloven, nu er forsvundet, og endelig at samtlige stats- og kommuneskatter nu beslaglægger en fjerdedel af landets hele nationalindtægt. Vi er hermed nået til en skattebyrde, som virkelig er en fare for produktionen. Jeg tror, at den højtærede finansminister selv engang under en diskussion med mig har betegnet disse 25 pct. af nationalindtægten som en øverste grænse, som det økonomisk set var farligt at nå.

Og hvad så med det andet, restriktionerne og produktionen? I de sidste 2 år har det radikale venstre givet regeringen fri bane med hansyn til restriktioners afskaffelse.